

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3To/1/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117011197
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Rešatková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8117011197.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Evy Rešatkovej a sudcov JUDr. Evy Pirkovskej a Mgr. Iva Maruščáka na verejnom zasadnutí konanom dňa 13.02.2019 v Prešove takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 4T/64/2017 zo dňa 19.10.2017.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bardejov sp. zn. 4T 64/2017 zo dňa 19.10.2017 bol podľa § 285 písm. a/ Tr. poriadku obžalovaný R. Q. oslobodený spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Prešov, sp. zn. 1Pv 113/16/7707 zo dňa 08.06.2017 pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Tr. zákona, ktorý mal spáchať tak, že

v presne nezistenom čase po dlhšiu dobu od 07. 02. 2014 do 07. 02. 2016 viackrát sa bezdôvodne vyhrážal zabitím svojej manželke Y. U. Q. s tým, že ju „musí zabiť, skaličiť, zničiť“ a taktiež ju fyzicky napadol tak, že ju udieral notebookom a inými vecami z domácnosti po celom tele, vykrúcal jej ruky a intenzita jeho útokov a agresívne správanie voči Y. U. Q. sa stupňovalo, v dôsledku čoho u nej vzbudilo dôvodnú obavu o jej život a zdravie a konania sa dopustil závažnejším spôsobom - na chránenej osobe,

pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote písomne odôvodnené odvolanie prokurátor, v dôvodoch ktorého po rekapitulácii obsahu výroku napadnutého rozsudku uviedol, že okresný súd svoje rozhodnutie síce náležitým spôsobom zdôvodnil, no s jeho dôvodmi sa nie je možné stotožniť. Má zato, že z trestnej činnosti je obžalovaný R. Q. usvedčený svedeckou výpoveďou svedkyne - poškodenej U. Q. zo dňa 03.03.2016, ako hlavnej korunnej svedkyne, z ktorej výpovede jednoznačne vyplýva, že sa skutok stal a je trestným činom. Podľa všetkých zabezpečených dôkazov vyplýva, že sa ho dopustil obžalovaný R. Q.. Na podporu tohto záveru upozornil na to, že Krajský súd Prešov vo svojom rozhodnutí 11.02.2016 sp. zn. 4Tpo 5/16 o spáchaní trestnej činnosti zo strany obžalovaného R. Q. nemal žiadne pochybnosti, lebo podľa obsahu jeho odôvodnenia materiálny predpoklad o väzbe obvineného, spočívajúci v dôvodnosti trestného stíhania, bol už v tom čase v prejednávanej veci naplnený. V prípravnom konaní bol obvinený riadne oboznámený, aké konanie je mu kladené za vinu. Dňa 03.03.2016 sa osobne spolu so svojím obhajcom zúčastnil vyšetrovacieho úkonu - konfrontácie s poškodenou Y. U. Q., a tak isto sa zúčastnil aj pri jej výsluchu, na ktorom vystupoval aktívne formou kladenia otázok. Svedkyňa Y. U. Q. bola policajtom pred vykonaním procesného úkonu riadne poučená o právach a povinnostiach svedka - poškodeného, ako aj podľa § 130 ods. 1 Tr. poriadku o práve odoprieť výpoveď, ktoré práva nevyužila a pred orgánom činným v trestnom konaní vypovedala o okolnostiach dôležitých pre trestné konanie. Jej výpoveď preto vyhodnotil ako vierohodnú, čo znamená, že obžalovaného R. Q. z trestnej činnosti usvedčila, preto obhajobu obžalovaného R. Q. posúdil ako účelovú, tendenčnú s úmyslom vyvinúť sa. Rovnako z tohto dôvodu súd nesprávne vyhodnotil jednoznačný skutkový stav vyplývajúci z

predloženého vyšetrovacieho spisu ČVS: ORP-150/JÚ-PO-2016 vyhotoveného už v prípravnom konaní a vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní. Súd tieto dôkazy vyhodnotil jednostranne v prospech obžalovaného a teda rozhodol predčasne a nezákonne. Navrhol preto, aby Krajský súd Prešov zrušil rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 4T 64/17 zo dňa 19.10.2017 a vrátil súdu vec na nové prejednanie a rozhodnutie.

Na podklade takto riadne a včas podaného odvolania prokurátorom ako osobou na to oprávnenou krajský súd, nezistiac dôvody zrušenia napadnutého rozsudku uvedené v § 316 ods. 3 Tr. poriadku, podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc pritom i na chyby odvolaním nevytýkané, pokiaľ by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1, a zistil, že odvolanie nie je dôvodné.

V rámci prieskumného konania odvolací súd najprv posudzoval postup konajúceho súdu, aj napriek tomu, že tento zo strany odvolateľa namietaný nebol, a to či tento netrpí takými podstatnými chybami, pre ktoré by bolo nevyhnutné napadnutý rozsudok zrušiť. Zistil pritom, že konajúci súd vykonal dokazovanie v súlade s pravidlami stanovenými pre vykonávanie dôkazov v procesnom predpise, obžalovaný mal možnosť vyjadriť sa ku skutku a k vykonaným dôkazom, navrhnovať dôkazy a tiež predniesť argumenty v prospech svojej nevinu v rámci záverečnej reči a posledného slova a to všetko za účasti zvoleného obhajcu. Konštatované skutočnosti opodstatňujú záver, že právo na obhajobu bolo u obžalovaného zachované a procesný postup konajúceho súdu bol v súlade so zákonom.

Následne odvolací súd posudzoval vecnú správnosť výrokov napadnutého rozsudku. Vychádzal pritom z obžaloby, ktorá kládla obž. R. Q. za vinu konanie, ktoré po právnej stránke odvolateľ kvalifikoval ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Tr. zákona, na tom istom skutkovom základe, ako je uvedený vo výroku napadnutého rozsudku.

V prvom rade je potrebné uviesť, že sám odvolateľ obsah a rozsah vykonaného dokazovania nenamietal a nenavrhol ho doplniť a trval iba na inom hodnotení produkovaných dôkazov, pretože ich hodnotenie konajúcim súdom považoval za nesprávne, preto aj odvolací súd svoj prieskum sústredil len na obsah dostupných dôkazov (vykonaných na hlavnom pojednávaní) a ich skutkové a právne hodnotenie konajúcim súdom v odôvodnení rozsudku.

Po vykonaní prieskumnej povinnosti v danom prípade dospel odvolací súd k záveru, že odvolaním napadnutý výrok je vecne správny a zodpovedá vykonanému dokazovaniu v rozsahu potrebnom pre takéto rozhodnutie, aj keď sa odvolací súd nemôže stotožniť s celou argumentáciou konajúceho súdu, o ktorú oprel záver prezentovaný v oslobodzujúcom výroku preskúmaného rozsudku.

V prvom rade odvolací súd zistil, že konajúci súd asi nedopatrením nesprávne ustálil skutočnosť, že obe výpovede poškodenej učinene v prípravnom konaní Y. U. Q. boli vykonané ešte pred vznesením obvinenia obž. J. Q. dňa 7.2.2016, keďže jej v poradí druhá výpoveď v procesnom postavení poškodenej zo dňa 7.2.2016 na čl. 37-43 bola vykonaná v čase od 13.40 hod - 14.00 hod. a teda až po výsluchu obžalovaného v procesnom postavení obvineného, čo plynie zo zápisnice o jeho výsluchu na čl. 19-22 zo dňa 7.2.2016, keďže jeho výsluch bol vykonaný už o 13.00 hod. Dôkazom toho je aj skutočnosť, že obžalovaný už v procesnom postavení obvineného sa tohto výsluchu poškodenej aktívne zúčastnil, keďže poškodenej po jej samostatnom vyjadrení sa ku skutku mal možnosť klásť otázky, čo aj zjavne využil.

Z uvedeného vyplýva, že druhá výpoveď poškodenej v poradí bola vykonaná zákonným spôsobom, kde po výslovnom poučení aj podľa § 130 ods. 1 Tr. poriadku toto právo odmietnuť vypovedať poškodená nevyužila a k veci za prítomnosti obžalovaného sa vyjadрила, čo znamená, že aj táto mala byť riadne prečítaná postupom podľa § 263 ods. 4 Tr. poriadku na hlavnom pojednávaní.

Uvedené pochybenie je však z hľadiska vecnej správnosti rozhodnutia bez významu jednak preto, že obsah tejto výpovede poškodenej žiadnym zásadným spôsobom nemení rozsah pochybností o dôvodnosti trestného stíhania obžalovaného za žalovaný skutok, ale práve naopak tieto pochybnosti len zvýrazňuje, a jednak preto, že podstatný obsah tejto výpovede, ale aj výpovede v poradí prvej (10.20 hod. - 11.00 hod.) z rovnakého dňa na čl. 30-36, hlavne čo sa týka zásadných rozporov o rozhodných okolnostiach činu, sa preniesla do obsahu konfrontácie vykonanej medzi obžalovaným

(vtedy obvineným) a poškodenou dňa 3.3.2016 na čl. 23-29 a preto ani nebol dôvod túto chybu v konaní pre odvolacím súdom na verejnom zasadnutí naprávať.

Opierajúc sa potom o vykonané dokazovanie na hlavnom pojednávaní odvolací súd konštatuje, že v danom prípade skutočne existujú neodstrániteľné pochybnosti o tom, že sa skutok tak, ako sa obž. R. Q. kladie v obžalobnom návrhu za vinu, vôbec stal.

Z obsahu vykonaného dokazovania totiž plynie, konkrétne z výsluchu obvineného, ktorý svoju výpoveď po celý čas nemenil, a z jeho konfrontácie s poškodenou, záver, že existencia dôvodnosti podozrenia zo spáchania skutku kladeného za vinu obžalovanému v prejednávanej veci bola zásadným spôsobom spochybnená, a to existujúcimi rozpormi vo výpovediach poškodenej, o vysvetlenie ktorých sa orgány činné v trestnom konaní v prípravnom konaní aj pokúšali, a vzhľadom na to, že poškodená na hlavnom pojednávaní odmietla vypovedať, sa o ich vysvetlenie konajúci súd ani pokúsiť nemohol.

Ide o rozpory k podstatným skutočnostiam, v dôsledku ktorých nie je možné jednoznačne a bez pochybností ustáliť (overiť) záver o spôsobe, ako aj intenzite útokov obvineného voči poškodenej, a teda akým spôsobom jej mal obvinený vulgárne nadávať, vyhrážať sa jej zabitím a konkrétne kedy a akým spôsobom ju mal napadnúť, použijúc pritom aj rôzne predmety, notebook, fotoaparát, či stoličku, ktoré mali zvyšovať aj intenzitu jeho útoku.

Pokiaľ by aj skutočne došlo k útokom obžalovaného tak, ako boli popísané poškodenou, a v takej intenzite, tieto by sa museli zákonite prejavíť navonok jednak vo forme nejakých zranení, ktoré by boli bezprostredne po útoku u poškodenej diagnostikované, ktoré však zjavne neboli, aj napriek príchodu rýchlej zdravotnej služby na miesto, kde k útoku malo dôjsť, ktorú mala zavolať jej matka, a jednak by sa navonok prejavili napríklad aj v poškodení vecí, ktoré mali byť podľa poškodenej obžalovaným pri útoku (jej napadnutí) voči nej použité, čo tiež dokazovaním preukázané nebolo.

A práve tieto všetky zistenia vedúce k pochybnosti o dôvodnosti záveru, či sa skutok vôbec stal, ešte naviac potom umocňuje nezaujímavosť poškodenej v predmetnej veci na hlavnom pojednávaní vypovedať a obhájiť tak svoje tvrdenia. Rovnako tak tomu zodpovedá aj jej správanie počas celého dokazovania, ktoré napokon vyústilo do podania návrhu obžalovaného na rozvod, kde napokon ich spoločné maloleté deti boli súdom zverené do starostlivosti obžalovaného.

Z uvedených dôvodov rešpektujúc jednu zo základných zásad Trestného poriadku tzv. zásadu prezumpcie neviny, potom oslobodzujúci výrok konajúceho súdu podľa § 285 písm. a/ Tr. poriadku, kedy skutočne nie je možné reálne a bez rozumných pochybností ustáliť, aby sa skutok tak, ako je v obžalobnom návrhu kladený za vinu obž. R. Q., vôbec stal a s prihliadnutím na pravidlo „in dubio pro reo“ - v pochybnostiach v prospech páchatel'a - považuje odvolací súd za vecne správny a zákonný.

Na záver nad rámec uvedeného v reakcii na právne relevantné odvolacie námietky okresného prokurátora odvolací súd uvádza, že vzhľadom na štádium dokazovania a hlavne na jeho hore sumarizovaný obsah, je skutočne neobhájitelná námietka prokurátora, že obžalovaný nepochybne skutok kladený mu za vinu spáchal, lebo to mal už Krajský súd Prešov v odôvodnení rozhodnutia zo dňa 11.02.2016 sp. zn. 4Tpo 5/16 ustáliť záverom, že - o spáchaní trestnej činnosti zo strany obžalovaného R. Q. nemal žiadne pochybnosti, lebo podľa obsahu jeho odôvodnenia materiálny predpoklad o väzbe obvineného, spočívajúci v dôvodnosti trestného stíhania, bol už v tom čase v prejednávanej veci naplnený.

Z obsahu označeného rozhodnutia tunajšieho krajského súdu predsa plynie, že bolo v tom čase prvotným rozhodnutím o väzbe obvineného v úplnom počiatkovom štádiu dokazovania, keď sám krajský súd konštatoval už v tom čase neprehliadnuteľné podstatné rozpory vo výpovedi poškodenej, ktoré mali byť v ďalšom dokazovaní vysvetlené a práve tieto intenzity dôvodnosti väzobného trestného stíhania obvineného oslabovali do takej miery, že ho súd prepustil zo zadržania a existujúce dôvody väzby nahradil príslušným procesným inštitútom spojeným s kontrolou elektronickými prostriedkami. Napokon, ako už bolo konštatované, existujúce pochybnosti plynúce z obsahu vyšetrovania v prvotnom štádiu trestného stíhania sa však zjavne nepodarilo ani do jeho skončenia odstrániť.

V podstate z týchto dôvodov odvolací súd posúdil odvolanie prokurátora ako nedôvodné a toto postupom podľa § 319 Tr. poriadku zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.